

3. Хоффман Брюс. Тероризм – взгляд изнутри. – М. : Ультра. Культура. -2003. – 264 с.

Федулова В. В. Роль ЗМІ у формуванні інформаційного тероризму.

Проблема, що поставлена у статті має за мету розкрити яким чином діє тероризм в сучасних умовах. Найголовнішим принципом є вплив на широкі кола населення та донесення своїх вимог до керівництв держав, спроба вплинути на них завдяки використанню ЗМІ. Таким чином можна говорити про новий вид терористичної загрози – інформаційну війну.

Ключові слова: терор, засоби масової інформації, інформаційний терор, терористична загроза.

Fedulova V. A role of MASS-MEDIA is in forming of informative terrorism.

Problem that is examined in the article helps to expose the methods of modern terrorism. Main principle of action of modern terrorist groups is influence on plenty of people and report of the requirements to guidance of the states through MASS-MEDIA.

Terrorist groups search a method to take on the direct rebound both on public and on those, who expresses her opinion in a government, for an acceptance or abolition of one or another law straight related to interests of these groups. Each of them wishes to get hold maximal publicity for the actions and, what be more, obtain intimidation and submission for the sake of implementation of the intentions. It is thus possible to talk about the new type of terrorist threat – informative war.

Informative terrorism is the new type of terrorist activity, oriented to the use of different forms and methods of the temporal or irretrievable outcommissioning informative infrastructure of the state or her elements, and also purposeful use of this infrastructure for conditioning, entailing catastrophic consequences for different parties of vital functions of society and state.

In a global network the Internet web-sites, on that not only ideology of extremism and his extreme form is propagandized – terrorism but also there are the detailed instructions on making of home-made explosive devices, feasant of diversions, are situated, acts of terrorism and т. of п. Introduction of prohibitive national legal norms is ineffective because the web-sites of terrorist orientation are created, as a rule, on territories of other countries. Thus the single going are absent at an international level near counteraction to terrorism and extremism in the Internet, however be norms of international law, forbidding to place information of similar character there.

For suppression of terrorist and extremist propaganda in a network the Internet international cooperation of the states is needed, foremost, creation of necessary contractual legal base, and also making of mechanism of realization of such cooperation in accordance with positions of п. of 12 ч. II of Global counterterrorist strategy of the UNO.

Keywords: terror, mass medias, informative terror, terrorist threat.

Надійшла до редколегії 01.03.2013 р.

УДК 342. 6:342. 25

І. О. Цурканова

Національна металургійна академія України

ЦЕНТРАЛЬНІ ОРГАНИ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ І МІСЦЕВІ ДЕРЖАВНІ АДМІНІСТРАЦІЇ: ЗАВДАННЯ ТА ФУНКЦІЇ

Проаналізовано завдання та функції ЦОВВ і МДА, зокрема із використанням SWOT-аналізу, який дозволяє визначити сильні і слабкі сторони як на центральному так і на місцевому рівні.

Ключові слова: місцева державна адміністрація (МДА), центральні органи виконавчої влади (ЦОВВ), SWOT-аналіз.

Постановка проблеми. На сьогоднішній день в Україні існує гостра проблема взаємовідносин між центральними органами виконавчої влади (ЦОВВ) та місцевими державними адміністраціями (МДА).

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У своїх дослідженнях окремим аспектам цієї складної та багатопланової проблеми приділяли увагу такі вітчизняні вчені, як: В. Б. Авер'янов, О. Ф. Андрійко, Ю. П. Битяк, В. М. Кампо, І. Б. Коліушко, В. К. Колпаков, В. Ф. Опришко, О. І. Остапенко, О. Ф. Скакун, О. Ф. Фрицький, В. В. Цветков, В. М. Шаповал; російські вчені Г. В. Атаманчук, І. Л. Бачило, Ю. М. Козлов, Б. М. Лазарев, Г. Х. Попов, Ю. О. Тихоміров, В. Є. Чиркін та інші. Але комплексне дослідження цієї проблематики досі не здійснено.

Саме тому, метою статті є аналіз проблем та перспектив взаємовідносин між ЦОВВ та МДА.

На сьогоднішній день такі науковці, як В. Б. Авер'янов, І. Б. Коліушко та інші вважають, що визначення поняття «центрального органу виконавчої влади», називаються «центральними», оскільки їх компетенція є загальнодержавною і поширюється на всю територію України. Саме ці органи влади у своїй діяльності покликані представляти інтереси всієї держави, а не окремих її регіонів. Разом з тим постає питання щодо визначень різниці між ЦОВВ і урядом, компетенція якого є також загальнодержавною. Однак, різниця полягає в тому, що уряд є органом загальної компетенції, відповідальним за реалізацію державної політики, а ЦОВВ мають компетенцію в конкретних (спеціальних) сферах державної політики [1, с. 39].

Однак, слід звернути увагу на те, що у 2011 році був прийнятий Закон України «Про центральні органи виконавчої влади» №3166-VI від 17.03.2011р., в якому взагалі не визначено, що таке «центральный орган виконавчої влади».

Однак, Міністерством юстиції України був запропонований Проект Закону України «Про центральні органи виконавчої влади» в якому зазначається, що «ЦОВВ – це орган виконавчої влади, який бере участь у формуванні і забезпеченні проведення державної політики у відповідних сферах суспільного та державного життя; підзвітний, підконтрольний і відповідальний перед Кабінетом Міністрів України; здійснює свої повноваження безпосередньо та через підпорядковані йому територіальні органи» [2].

Відповідно до статті 3 цього Проекту Закону України «Про центральні органи виконавчої влади» основними завданнями ЦОВВ є:

- вжиття заходів до забезпечення прав і свобод людини і громадянина;
- виконання Конституції та законів України, постанов Верховної Ради України, актів Президента України та КМУ;
- вироблення пропозицій щодо формування та забезпечення проведення державної політики у відповідних сферах суспільного та державного життя;
- здійснення нормативно-правового регулювання у відповідних сферах суспільного та державного життя;
- підготовка пропозицій щодо вдосконалення законодавства, розроблення проектів нормативно-правових актів [2].

Однак, згідно ст. 16 ЗУ «Про центральні органи виконавчої влади» №3166-VI від 17.03.2011р., «центральный орган виконавчої влади утворюються для виконання окремих функцій з реалізації державної політики як служби, агентства, інспекції. Діяльність яких спрямовується та координується Кабінетом Міністрів України через відповідних міністрів згідно із законодавством» [3].

Також слід зазначити, що в діючому законі основними завданнями центральних органів виконавчої влади є:

- 1) надання адміністративних послуг;
- 2) здійснення державного нагляду (контролю);
- 3) управління об'єктами державної власності;
- 4) внесення пропозицій щодо забезпечення формування державної політики на розгляд міністрів, які спрямовують та координують їх діяльність;
- 5) здійснення інших завдань, визначених законами України та покладених на них Президентом України [3].

Ми вважаємо, що діючий закон не в повній мірі відповідає вимогам Конституції України, а запропонований міністерством юстиції Проект дає повне та розширене визначення терміну «центральный орган виконавчої влади». На наш погляд, інші статті цього Проекту можуть стати основою для ефективного функціонування ЦОВВ.

Незрозумілими залишаються питання відносно ст. 17 п. 2 в якому зазначається, що центральні органи виконавчої влади можуть здійснювати одне або кілька визначених частиною першою цієї статті завдань:

- у разі якщо більшість функцій центрального органу виконавчої влади складають функції з надання адміністративних послуг фізичним і юридичним особам, центральный орган виконавчої влади утворюється як служба;
- у разі якщо більшість функцій центрального органу виконавчої влади складають функції з управління об'єктами державної власності, що належать до сфери його управління, центральный орган виконавчої влади утворюється як агентство;
- у разі якщо більшість функцій центрального органу виконавчої влади складають контрольно-наглядові функції за дотриманням державними органами, органами місцевого самоврядування, їх посадовими особами, юридичними та фізичними особами актів законодавства, центральный орган виконавчої влади утворюється як інспекція [3].

На нашу думку, перелік завдань відповідно до ст. 17 п. 2 не в повній мірі розкриває суть та мету утворення цих органів, а саме, коли конкретно вони мають перетворитися у службу, агентство чи інспекцію.

Як відомо, місцеві державні адміністрації є органами виконавчої влади загальної компетенції, вони поєднують здійснення управлінських функцій з контролем у межах, визначених ст. 16 Закону України «Про місцеві державні адміністрації». Однак, доводиться констатувати, що їх активність в організації контролю за додержанням Конституції та законів явно не відповідає характеру і поширеності порушень.

На нашу думку, пояснюється це не тільки завантаженістю цих органів чисто організаційно-управлінськими питаннями, а й недосконалістю законодавства України.

Місцева державна адміністрація в Україні є місцевим органом виконавчої влади,

яка в межах своїх повноважень здійснює виконавчу владу на території відповідної адміністративно-територіальної одиниці відповідно до Конституції України [4].

Досліджуючи проблему взаємовідносин центральних та місцевих органів влади, ми весь час говоримо про те, що вони виконують певні функції та завдання. Однак, слід зазначити, що ж таке функція, і яку роль вона відіграє в діяльності місцевих державних адміністрацій?

Досить цікавою, на наш погляд, є думка Т. О. Мацелик, яка зазначає, що «функції органів виконавчої влади – це провідні напрями їх діяльності, у яких виражається цільове навантаження та з якими прямо пов'язані обсяг і зміст державно-владних повноважень, що надаються органами виконавчої влади» [5, с. 60].

Т. О. Мацелик наполягає на тому, що всі функції органів виконавчої влади можна поділити на декілька рівнів: основні та допоміжні. Так, до основних функцій вона відносить регулятивно-управлінську функцію виконавчої влади та функцію охорони громадського порядку й забезпечення національної (державної) безпеки. Як зазначає автор, допоміжні функції спрямовані на обслуговування основних функцій, такі як: нормотворча – полягає у створенні органами виконавчої влади нормативних актів управління; оперативно-виконавча забезпечує реалізацію правових норм, що містяться як у законах, так і в підзаконних актах; юрисдикційна – діяльність її органів щодо застосування адміністративних, дисциплінарних, матеріальних і фінансових санкцій до громадян і працівників апарату державного управління, які вчинили правопорушення; сервісна – надання адміністративних послуг, яка спрямована на забезпечення умов для реалізації прав, свобод та законних інтересів фізичних і юридичних осіб та здійснюється за їх ініціативою [5, с. 58-59].

Ми вважаємо, що нормотворчу функцію слід також віднести до основних, адже нормотворення, без перебільшення, є одним із засад держави.

З нами погоджується А. Л. Сухорукова, яка до основних функцій відносить нормотворчу, установчу, правозастосовну (виконавчо-розпорядчу), контрольню-наглядову функції місцевих держадміністрацій [6].

Слід зазначити, що М. М. Добкін також відзначив те, що до основних видів функцій місцевих державних адміністрацій, доцільно віднести такі напрями та види діяльності місцевих органів виконавчої влади як: нормотворчу (в межах її компетенції), правозастосовну (виконавчо-розпорядчу), забезпечувальну, організаційну, контрольню-наглядову, координаційну, інформаційну функції. Він стверджує, що у нормативному вигляді це могло б знайти своє відображення у включенні до чинного Закону України «Про місцеві державні адміністрації» статті 1-2 «Функції місцевих державних адміністрацій» у такій редакції: «Місцеві державні адміністрації виконують такі функції: нормотворчу (в межах їх компетенції), правозастосовну (виконавчо-розпорядчу), забезпечувальну, організаційну, контрольню-наглядову, координаційну, інформаційну та інші функції, що впливають з покладених на місцеві державні адміністрації завдань» [7, с. 3].

Такі вітчизняні вчені як А. Ф. Мельник, О. Ю. Смоленський, А. Ю. Васіна, Л. Ю. Гордієнко вважають, що такий перелік функцій місцевих державних адміністрацій забезпечує деталізацію та повніше розкриття призначення цих органів виконавчої влади, а також сприяє визначенню окремих напрямків реалізації досягнення мети їх діяльності [8].

Нормативне закріплення функцій місцевих державних адміністрацій має, на нашу думку, також важливе методологічне та практичне значення. Воно полягає насамперед у тому, що завдяки цьому здійснюється визначення такого важливого елемента правового статусу місцевих державних адміністрацій, як повноваження. У літературі з цього приводу відзначається, що повноваження органу виконавчої влади визначаються відповідно до покладених на нього завдань і функцій та виражає їх компетенцію [8, с. 205].

Проаналізувавши вищесказане ми дійшли висновку, що до основних функцій повинні відноситися наступні: нормотворча, забезпечувальна, правова, регулятивно-управлінська, контрольню-наглядова, координаційна, інформаційна та оборонна функції.

Першочерговими завданнями ЦОВВ є конкретні, обмежені у часі вимірвальні показники для досягнення стратегічних цілей, які фактично є сукупністю завдань. Однак, місія центральних органів виконавчої влади повинна містити в собі стисле та комплексне визначення їх мети діяльності.

Центральні та місцеві органи виконавчої влади повинні також мати план дій, який повинен містити в собі детальний опис стратегій (програм) та заходів, що виконуються для реалізації стратегічного плану. А програми, у свою чергу, поділяються на загальнодержавні і місцеві. Таким чином, перші, тобто загальнодержавні, спрямовуються на вирішення проблем розвитку держави або значної кількості її регіонів, мають довготерміновий період виконання та виконуються центральними і місцевими органами виконавчої влади. Метою інших програм є вирішення окремих проблем розвитку економіки і суспільства, проблем розвитку окремих галузей економіки та адміністративно-територіальних одиниць, що

потребують державної підтримки.

Для досягнення поставлених цілей та завдань ми вирішили застосувати SWOT-аналіз, який використовується для оцінки сильних і слабких сторін у взаємовідносинах між ЦОВВ та МДА.

Історія появи на світ такого методу з'явилася у 1963 р. у Гарварді, її основником став професор К. Ендрюс, який вперше запропонував метод структуризації та оцінювання інформації під назвою SWOT-аналіз. Назва цього методу складена із початкових літер об'єктів стратегічного аналізу: S – Strength (сильні сторони), W – Weakness (слабкі сторони), O – Opportunities (можливості), T – Threats (загрози). Цей метод включає в себе визначення мети проекту та виявлення внутрішніх і зовнішніх факторів, що сприяють її досягненню або ускладнюють його.

SWOT-аналіз прийшов до нас з менеджменту. Як показує світова практика, саме завдяки його застосуванню аналізуються усі сторони діяльності дослідженого об'єкту. Як правило, даний метод раніше застосовувався в маркетингу і в менеджменті. Однак, сьогодні його використовують переважно на підприємствах, фірмах та організаціях.

Ми вважаємо, що саме SWOT-аналіз можна застосувати в контексті політичної науки для аналізу проблем та перспектив взаємовідносин між ЦОВВ та МДА.

Таким чином, ми вирішили використати SWOT-аналіз у дослідженні взаємовідносин між центральними та місцевими органами виконавчої влади.

Хочеться зазначити, що основними напрямками визначення SWOT-аналізу є характеристика кожного регіону, яка включає в себе: потенційні внутрішні переваги (конкурентні переваги), потенційні внутрішні недоліки (обмеження щодо регіонального розвитку), стан оточуючого природного середовища, природно-ресурсний, економічний, науково-технічний потенціал, просторово-економічний, трудовий та рекреаційний потенціали, рівень природно-технічної безпеки, розвиток інфраструктури тощо.

SWOT – аналіз ЦОВВ та МДА

<p>Сильні сторони:</p> <ul style="list-style-type: none"> - правила взаємодії чітко регламентовані Конституцією України; - спільні засідання для оперативного вирішення проблем місцевого рівня; - пілотний проект «Відкрита влада» у Дніпропетровській області. 	<p>Слабкі сторони:</p> <ul style="list-style-type: none"> - конфлікти навколо розподілу бюджетних коштів; - дублювання повноважень; - нестабільність у законодавстві.
<p>Можливості:</p> <ul style="list-style-type: none"> - підвищення якості та ефективності регіонального управління; - децентралізація владних повноважень; - участь депутатів та керівників виконавчого апарату обласної ради в роботі колегій, нарад, семінарів, круглих столів, конференцій, які проводяться адміністрацією; - залучення громадян та громадських організацій для підвищення ефективності та покращення взаємодії як на місцевому так і на центральному рівні. 	<p>Загрози:</p> <ul style="list-style-type: none"> - недосконала законодавча база; - застаріла система взаємовідносин, яка залишилася Україні у спадок від СРСР; - закони, які приймаються ВР України сьогодні ми не можемо перевірити, бо результати їх діяльності ми зможемо відчутти лише через певний проміжок часу після їх прийняття.

До сильних сторін можна віднести: співпрацю районних рад та райдержадміністрацій, яка передбачає спільне проведення засідань колегій райдержадміністрацій та президій районних рад, єдиних днів інформування, щотижневих нарад-семінарів виконавчих апаратів райрад та райдержадміністрацій разом із сільськими, селищними головами, де розглядаються актуальні питання сьогодення. Все це дає можливість скоординувати роботу двох гілок влади на місцях та оперативно приймати рішення, від яких залежить розвиток регіону.

Так, наприклад, в Дніпропетровській облдержадміністрації у 2011 році було відкрито регіональний інформаційно-ресурсний центр «Відкрита влада», який включає у себе 3 складові: центр прийому громадян, центр адміністративних послуг, веб-портал «Відкрита влада». Це нові сучасні підходи до роботи з громадянами, щоденний моніторинг ефективності прийняття управлінських рішень органів виконавчої влади та місцевого самоврядування області.

На наш погляд, даний досвід можна здійснити у кожному регіоні країни.

До недоліків можна віднести: конфлікти навколо розподілу бюджетних коштів, а саме:

бюджетного перерозподілу коштів між центром і регіонами. Безперечно, в забезпеченні фінансової самостійності органів регіонального і місцевого самоврядування склалася парадоксальна ситуація. Їх дохідна частина формується в основному за рахунок загальнодержавних податків і зборів, місцеві ж збори мають незначну частку. Такий розподіл бюджетних коштів не стимулює місцеві органи самоврядування до збільшення доходу, до нарощування економічного потенціалу. Адже відомо, що чим більший дохід, тим більшими будуть вилучення, а субвенції будуть розраховані у відповідності з кількістю населення і жодної копійки додатково. Отже, треба відкрити шлях до роздержавлення окремих загальнодержавних податків і зборів та переведення їх в розряд місцевих. Без цього не може бути й мови про місцеве самоврядування та регіональний розвиток [9, с. 104].

Так як основна частина фінансових ресурсів акумулюється в державному бюджеті, а частка місцевих бюджетів становить близько 22% зведеного бюджету, то основною характеристикою сучасного стану місцевого розвитку є відсутність належного матеріального, фінансового, кадрового та іншого ресурсного забезпечення.

Аналіз умов формування доходів місцевих бюджетів України показав на відсутність у місцевих органів влади податків, які достатньою мірою відповідали б принципу еквівалентності і таким чином, встановлювали взаємозв'язок між жителями адміністративно-територіальних одиниць і відповідними місцевими бюджетами. Отже, місцеві органи влади фактично не мають необхідних інструментів для приведення місцевих бюджетів у відповідність до потреб населення в місцевих суспільних благах і послугах [10, с. 9].

В той же час наповнення дохідної частини місцевих бюджетів формується значною мірою за рахунок трансфертів із державного бюджету, що негативно впливає на діяльність щодо виконання функцій у сфері розвитку адміністративно-територіального утворення. На думку, А. Буряченко «існуючий на сьогодні механізм міжбюджетних трансфертів не вповні на сьогодні забезпечує справедливе фінансове вирівнювання й перерозподіл фінансових ресурсів між територіями та рівноправний доступ мешканців усіх адміністративно-територіальних одиниць до бюджетних послуг [11, с. 25].

Тісна співпраця місцевих органів державної влади та органів місцевого самоврядування призвела б до позитивних наслідків у діяльності цих органів, які виконують чимало функцій суто державного характеру.

Якщо перевагу в управлінні отримає децентралізація влади, то регіони, у свою чергу, отримають більше прав і можливостей для власного розвитку. Однак, слід відзначити, що однією із складових цього процесу виступає вертикаль виконавчої влади, яка з правового і управлінського боку залишає за собою право контролювати органи влади на місцях.

Як зазначають Мотрюк А. та Сінченко Ю. П. «з метою подолання, з однієї сторони, регіонального протистояння, а з іншої – заради збереження цілісності держави, найбільш підходящою є модель унітарно-децентралізованої держави. Такий підхід дозволить зберегти єдиний політико-правовий простір, Україна матиме лише одного суб'єкта управління – вищі органи влади, при цьому базовий рівень місцевої влади без будь-якого посередництва з боку інших суб'єктів управління отримує найширші повноваження з урахуванням специфіки регіону. Це дозволить зміцнити державну єдність та зберегти територіальну цілісність, запобігти відцентровим сепаратистським проявам, закріпити політичну та етнополітичну стабільність» [12, с. 2-3].

На основі проведеного аналізу ми дійшли наступних висновків:

1. ЦОВВ – це орган виконавчої влади, який бере участь у формуванні і забезпеченні проведення державної політики у відповідних сферах суспільного та державного життя; підзвітний, підконтрольний і відповідальний перед Кабінетом Міністрів України; здійснює свої повноваження безпосередньо та через підпорядковані йому територіальні органи.

2. МДА – це орган виконавчої влади загальної компетенції, який поєднує здійснення управлінських функцій з контролем у межах, визначених законодавством.

3. На наш погляд, до основних функцій МДА повинні відноситися наступні: нормотворча, забезпечувальна, правова, регулятивно-управлінська, контрольно-наглядова, координаційна, інформаційна та оборонна функції.

4. Ми вважаємо, що одним з найкращих методів аналізу взаємовідносин між ЦОВВ та МДА є SWOT-аналіз, який дозволяє визначити сильні та слабкі сторони, можливості та загрози.

5. Завдяки проведенню SWOT-аналізу, на нашу думку, до сильних сторін слід віднести запропоновану програму «Відкрита влада», яка вже два роки працює у Дніпропетровську. До слабких сторін можна віднести проблеми фінансово-економічного характеру, а саме: бюджетного перерозподілу коштів між центром і регіонами. Що стосується можливостей,

то держава має впровадити цілу низку програм для покращення життя країни, наприклад, децентралізацію, де регіони, у свою чергу, отримають більше прав і можливостей для власного розвитку. Загрозами виступає у взаємовідносинах між центральними та місцевими органами влади лише законодавча база, яка є недосконалою.

Бібліографічні посилання:

1. Коліушко І. Б. Виконавча влада та проблеми адміністративної реформи в Україні / І. Б. Коліушко. – К. : Факт, 2002. – 260 с.
2. Проект Закону України «Про центральні органи виконавчої влади» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://minjust.gov.ua/10739>
3. Закон України «Про центральні органи виконавчої влади» №3166-VI від 17.03.2011р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/3166-17>
4. ЗУ «Про місцеві державні адміністрації» №586-XIV від 09. 04. 1999 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/586-14>
5. Мацелик Т. О. Функції органів виконавчої влади: окремі питання [Електронний ресурс] / Т. О. Мацелик // Науковий вісник КНУВС. – 2010. – № 1. – С. 54–61. – Режим доступу: http://www.nbu.gov.ua/portal/Soc_Gum/Nvknivs/2010_1/matseluk.htm.
6. Сухорукова А. Місцеві державні адміністрації як єдиноначальні місцеві органи виконавчої влади. Їх завдання та функціональне призначення [Електронний ресурс] / А. Сухорукова // Актуальні проблеми державного управління. – 2009. – №1. – Режим доступу: http://www.nbu.gov.ua/portal/Soc_Gum/Ardu_o/2009_1/R_2/Suhorukova.pdf
7. Добкін М. М. Поняття та види функцій місцевих державних адміністрацій [Електронний ресурс] / М. М. Добкін // Право і Безпека. – 2011. – №3 (40). – С. 1-5. – Режим доступу: http://www.nbu.gov.ua/portal/soc_gum/pib/2011_3/PB-3/PB-3_12.pdf
8. Державне управління: Навч. посіб. / А. Ф. Мельник, ДЗ6 О. Ю. Оболенський, А. Ю. Васіна, Л. Ю. Гордієнко; За ред. А. Ф. Мельник. — К. : Знання-Прес, 2003. — 343 с — (Вища освіта ХХІ століття).
9. Ковбасюк Ю. В. Проблеми взаємодії центральних і регіональних владних інституцій у контексті державної регіональної політики // Економіка та держава №6/2011, С. 102-105.
10. Луніна І. О. Формування місцевих бюджет на основі принципу еквівалентності: шлях до ефективної бюджетної системи України // Фінанси України [Текст] / І. О. Луніна. – 2010. – №9. – С. 9
11. Буряченко А. Є. Короткострокові позички як інструмент оперативного бюджетного регулювання / А. Є. Буряченко // Фінанси України [Текст]. – 2010. – №3. – С. 25.
12. Мотрюк А., Сінченко Ю. П. Проблемні питання територіального устрою України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://essuir.sumdu.edu.ua/bitstream/123456789/28985/1/federalism.pdf>

Цурканова І. А. Центральные органы исполнительной власти и местные государственные администрации: задачи и функции.

Проанализированы задачи и функции ЦОИВ и МГА, в частности, с использованием SWOT-анализа, который позволяет определить сильные и слабые стороны как на центральном, так и на местном уровне.

Ключевые слова: местная государственная администрация (МГА), центральные органы исполнительной власти (ЦОИВ), SWOT-анализ.

Tsurkanova I. Central authorities and local state administration: the tasks and functions.

Review tasks and functions central authorities and local public administration, in particular, using SWOT-analysis, which allows to identify the strengths and weaknesses of both the central and local level.

Keywords: Local State Administration, the central executive authorities, SWOT-analysis.

Надійшла до редколегії 01.03.2013 р.

УДК 328.32

О. М. Чальцева

Донецький національний університет

ФОРМУВАННЯ ПУБЛІЧНОЇ ПОЛІТИКИ В ПЕРЕХІДНИХ СИСТЕМАХ

Публічність є важливою характеристикою політики будь-якої держави. Чим більш відкритим і демократичним є суспільство, тим менше воно залежить від державної політики і тим більше воно впливає на процес планування і здійснення політичних рішень. У демократичних системах повноваження держави не бувають всеосяжними і централізованими, тому існують різні рівні управління і виробництва політики. Головною особливістю публічної політики в демократичних державах є її консенсусний характер (узгодження соціальних, економічних, політичних інтересів), консолідує роль інститутів, опора на ліберально-демократичну ідею і відкритий діалог між громадянським суспільством і владою.

Яким чином відбувається процес формування і реалізації публічної політики в перехідних системах? Які фактори і суб'єкти впливають на цей процес? Яка логіка акторів політики і як йде пошук інноваційних рішень?

Мережева теорія дозволяє розглядати публічну політику відповідно до сучасних тенденцій в процесі її виробництва, а також дає можливість аналізувати складні зв'язки безлічі акторів політичного поля. Поки виділяють дві сфери дослідження: сфера вертикального і горизонтального переплетення політики між різними рівнями держави і суспільства, і сфера узгодження соціальних та економічних інтересів за допомогою організацій, спілок та інших громадських груп. Практика осмислення множинних інтересів, політичних умов і виробництва демократичних рішень в конкретних національних державах (компаративні дослідження мереж) дозволить емпірично перевірити мережеву теорію. При цьому слід